

A Fővárosi Ítéltábla a Kajtár Takács Hegymegi-Barakonyi Baker & McKenzie Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: Dr. Hegymegi-Barakonyi Zoltán ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek az S.B.G.&K. Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: Dr. Szamosi Katalin ügyvéd) által képviselt F... A... (alperes címe) alperes ellen védjegy átruházása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. október 30. napján kelt, 3.P.21.315/2013/5. számú ítélete ellen az alperes 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy a felperesnek 15 napon belül fizessen meg 50.000 (Ötvenezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy ruházza át a felperesre a ... lajstromszámú védjegyet, továbbá fizessen meg részére 163.000 forint perköltséget.

A megállapított tényállás szerint a 2007. augusztus 8. napján létesített, egyebek mellett tejipari termékek márkaképviselését és forgalmazását végző felperes alapítása óta használja cégnevének vezérszavaként a „White Lake” megjelölést. A társaságnak az alperes alapító tagja, továbbá 2009. november 20. és 2011. május 26. között egyik ügyvezetője is volt. Ebben az időben a felperesnek három ügyvezetője volt, az alperes, egy harmadik személy, valamint T... K..., aki az alperes házastársa volt. Az ügyvezetők a cégjegyzés jogát együttesen gyakorolták. Az alperes több védjegybejelentést tett a saját nevében. Nyolc, a felperes tevékenységéhez szorosan kapcsolódó védjegyet, melyek bejelentésének költségét a felperes fedezte, 2010. június 21. napján ingyenesen átruházta a felperesre, amit a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala (a továbbiakban: Hivatal) tudomásul vett.

Az alperes 2010. március 9. napján a „WHITE LAKE” szóösszetétel lajstromozását kérte a Nizzai Megállapodás szerinti 29., 30. és 32. osztályokba tartozó különféle élelmiszer ipari termékek és alapanyagok körében a saját költségén. A Hivatal ... lajstromszám alatt adta meg a védjegyoltalmat. A felperes többször is felhívta az alperest a védjegy átadására, ami azonban nem vezetett eredményre.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a „WHITE LAKE” védjegy részére történő átruházására. Igényét arra alapította, hogy az alperes a cég ügyvezetőjeként, azaz képviselőjeként a saját nevében, a társaság engedélye nélkül annak tudatában tett védjegybejelentést, hogy a megjelölés a felperest illeti meg.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Azzal védekezett, hogy a védjegyet nem képviselőként, hanem tulajdonosként, a kialakult gyakorlatnak megfelelően lajstromoztatta, és mivel a cég érdekeit szolgálta, ekként eljárása helyénvaló volt.

Az elsőfokú bíróság a keresetet a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 6. §-a és 19. § (5) bekezdése alapján alaposnak találta.

A törvényi tényállási elemek közül a képviselő fogalmát, a jogosult engedélyének meglétét és az alperesi eljárás helyénvalóságát vizsgálta. A képviselő fogalmának értelmezésénél törvényi definíció hiányában a Ptk. általános szabályaiból (Ptk. 219. § (1) és (2) bekezdés) és a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 29. § (1) bekezdéséből, 149. §-ából indult ki. Érvelése szerint az alperes, mint ügyvezető a Vt. fogalomhasználata szerint képviselőnek minősül, az általa tett védjegybejelentéssel szemben a védjegy jogosultja felléphet, ezt nem zárja ki, hogy egyidejűleg tagja is a társaságnak. Nem találta bizonyítottnak az alperes részéről, hogy a bejelentés a felperes engedélyével történt. Ezt cáfolta T... K... nyilatkozata, valamint az a körülmény, hogy a korábbi gyakorlattól eltérve ezt a lajstromozást az alperes finanszírozta. A bejelentést az engedély hiánya miatt nem tekintette helyénvalónak sem, mert nem merült fel olyan adat, ami az alperest a felperes jogainak vagy jogos érdekeinek megóvása érdekében ilyen lépésre kényszeríthette. Utalt arra is, hogy a felperes azonos tárgyú védjegybejelentését az alperes a perbeli védjegyre alapított felszólalással kívánta megghiúsítani, ez a magatartás sem támasztja alá, hogy a védjegybejelentés a cég érdekében történt. Mindezek alapján alaposnak találta a perbeli védjegy átruházására irányuló kérelmet.

Tévesnek tartotta az elsőfokú bíróság azt az alperesi védekezést, hogy ez az átruházás ellenérték fejében történik, erre az esetre érvei szerint a Ptk. jogalap nélküli gazdagodásra vonatkozó rendelkezései nem alkalmazhatóak. Álláspontja az volt, hogy a védjegyet magának követelő felperes és az alperes közötti jogviszonyt a Vt. 19. § (5) bekezdése hozza létre azon kötelezettségének előírása nélkül, hogy a bejelentéssel felmerült költségeket meg kellene térítenie. Rámutatott továbbá, hogy a helyénvalóság leginkább a felróhatóság hiányával hozható kapcsolatba, de értelmezhető a jóhiszeműség oldaláról is. A felróhatósággal kapcsolatban utalt arra, hogy saját felróható magatartására előnyök szerzése végett senki nem hivatkozhat a Ptk. 4. §-a értelmében. A rosszhiszeműség tekintetében pedig kifejtette, hogy aki annak tudatában lajstromoztatta a védjegyet, hogy az mást illet, és azt későbbi védjegybejelentés akadályozására használja fel, a védjegyjogi gyakorlat szerint rosszhiszeműnek minősül. Egyik esetben sem tarthat igényt a védjegyet

jogellenesen megszerző a szerzéssel felmerült közvetlen vagy közvetett költségeire.

Az alperes fellebbezése az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereseti kérelem elutasítására irányult.

Sérelmezte az elsőfokú ítéletnek azt a megállapítását, hogy képviselőként járt el a lajstromozáskor, hangsúlyozta, hogy tevékenységének alapja a tulajdonosi mivoltából fakadt.

Vitatta, hogy a védjegybejelentéshez szükség lett volna az ügyvezetőtársak kifejezett hozzájárulására, illetve hogy ez volt a korábbi gyakorlat. Kifogásolta, hogy a bíróság T... K... erre vonatkozó nyilatkozatát elfogadta, mivel a személyével kapcsolatban súlyosan elfogult. Az a körülmény, hogy a védjegyeket később a cégre átruházta nem értékelhető úgy, hogy a végső cél az automatikus átruházás lett volna, és nem jelenti, hogy ezzel elismerte, hogy a védjegyek a céget illeték a kezdetektől fogva, illetve hogy a védés nem volt helyénvaló. Ok-okozati kapcsolat nem áll fenn a tekintetben sem, hogy közte és a cég között milyen megállapodás jött létre a költségek fedezése tekintetében. Az egyedüli levonható következtetés az, hogy a tagok és az ügyvezetés tudtával, beleegyezésével a védések éveken át a nevére történtek és a védjegyeket ingyen a cég rendelkezésére bocsátotta. Ezért különösen sérelmes, hogy őt az ítélet rosszhiszeműnek mondta ki.

Ismételten hivatkozott a cég 2011. december 9-i taggyűlésének 4. napirendi pontjára és az abban hozott határozatra, ami megerősíti, hogy megbízása a „WHITE LAKE” bejelentésére kiterjedt. Érvelése szerint, ha a korábbi gyakorlattól a felperes el kívánt térni, úgy neki kell bizonyítani, hogy olyan instrukciót adott számára, hogy a perbeli védjegyet ne a saját nevére jelentse be. Emellett az .../2011. számú taggyűlési határozat is a perbeli védjegy lajstromozásával kapcsolatos költségekkel való elszámolásra szólította őt fel. A cég rendes működése alatt jóhiszeműen és a cég érdekében járt el az alperes, mindezek alapján a védjegybejelentés helyénvaló volt.

Végül kitért rá, hogy a felszólalás benyújtásának körülménye és annak jogszerűsége nem jelen eljárásnak a tárgya, erre őt meg sem nyilatkoztatta a törvényszék és az iratok sem kerültek beszerzésre, erre tekintettel indítványozta, hogy a felszólalási eljárással kapcsolatos kérdéseket az Ítéltábla rekessze ki a jelen eljárásból.

A másodfokú tárgyaláson hangsúlyozta, hogy az alperes eljárása a bejelentéskor helyénvaló volt, az elsőfokú bíróság tévesen azonosan kezelte a bejelentéskori és a felszólalás időpontjában fennálló helyzetet, holott az a később megromlott kapcsolat miatt megváltozott. Hivatkozott arra is, hogy többször megkísérelte, hogy a felperes vegye át tőle a védjegyet, 2010. május 7-én szerződéstervezetet is küldött, eredménytelenül. Elvi szinten egyetértett azzal, hogy rosszhiszemű bejelentésnél nem igényelhető a költségek megtérítése. A Vt. azonban ezt nem mondja ki, mert csak a jogalap kérdésével foglalkozik, ezért nem kizárt a védjegybejelentés költségének az érvényesítése akár a jelen eljárásban, akár külön perben.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, annak helyes indokaira tekintettel.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást megfelelően feltárta, abból a bizonyítékok okszerű mérlegelésével és a jogszabályok helyes alkalmazásával jutott arra a következtetésre, hogy az alperes védjegybejelentése nem volt helyénvaló, ezért alappal követelheti tőle a felperes a védjegyoltalom átruházását. Döntésével és nagyobbbrészt annak indokaival is egyetértett a másodfokú bíróság.

A Vt. 6. §-a értelmében ki van zárva a védjegyoltalomból a megjelölés, ha azt a képviselő, illetve az ügynök - a jogosult engedélye nélkül - saját nevében jelentette be lajstromozásra, kivéve, ha a képviselő vagy az ügynök igazolja, hogy eljárása helyénvaló volt.

A 19. § (5) bekezdése szerint, ha a képviselő, illetve az ügynök - a jogosult engedélye nélkül - saját nevében védjegybejelentést tesz vagy saját nevében lajstromoztatja a védjegyet, a jogosult követelheti a védjegyoltalmi igény vagy a védjegyoltalom átruházását, kivéve, ha a képviselő vagy az ügynök igazolja, hogy az eljárása helyénvaló volt.

Eredménytelenül hivatkozott az alperes arra, hogy a védjegybejelentést nem ügyvezetőként, hanem tagi minőségében tette. Az adott speciális esetben nem egy, a céggel üzleti kapcsolaton alapuló külső képviselőt állapítható meg, hanem a bejelentő magának a felperesi társaságnak a képviselője. Helyes indokok alapján helyezkedett ezért az elsőfokú bíróság arra az álláspontra, miszerint az a körülmény, hogy az alperes tulajdonosa is a társaságnak, csupán többletelem, ami azonban nem zárja ki annak megállapíthatóságát, hogy az adott védjegybejelentés kapcsán képviselőnek tekinthető.

Tekintettel arra, hogy az alperes érdekében állt eljárása helyénvalóságának a megállapíthatósága, a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján őt terhelte ennek bizonyítása, aminek azonban nem tett eleget. Önmagában az a hivatkozás, hogy adott esetben egy családi cégről van szó, ahol megoszlottak a feladatok, a felperes vitatásával szemben nem teszi elengedhetlenné a törvényi tényállási elemek közül az engedély meglétének a bizonyítását. T... K... nyilatkozatának figyelmen kívül hagyása esetén sem igazolt a rendelkezésre álló adatokkal ez. A másodfokú bíróság a felhívott 2011. december 9-i taggyűlési jegyzőkönyv alapján nem látta bizonyítottnak, hogy az alperes arra kapott volna megbízást, hogy a saját nevében tegyen a „WHITE LAKE” szóösszetételre védjegybejelentést. A jegyzőkönyvből az tűnik ki, hogy a cégen belül az ő feladata volt a lajstromozás jogi és pénzügyi lebonyolítása, de kifejezetten sérelmezte az ügyvezetés, hogy az jogellenesen az alperes saját nevére történt. Ellentmond az alperesi védekezésnek az a körülmény is, hogy amikor kiderült, hogy a cég nem fizeti ki a szabadalmi ügyvivő által kiállított számlát, akkor az alperes maga egyenlítette azt ki. Ezzel mindenképpen eltért a

szokásos gyakorlattól, mert a korábbi védjegyek esetében a felperes állta az eljárással felmerülő költségeket.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen döntött az átruházás kérdésében, amit lényegében az alperes sem kifogásolt már a fellebbezésében, hiszen felajánlotta a felperesnek szerződés kötését.

A döntés érdemét nem érintően ugyanakkor megalapozottan kifogásolta a fellebbezés az alperes rosszhiszeműségére vonatkozó ítéleti érveket. A helyénvalóság hiánya és a rosszhiszeműség nem szinonim fogalmak, eltérő magatartásokra vonatkozik és az adott tényállás mellett utóbbi nem merült fel. A védjegyjog ismeri és szankcionálja a rosszhiszemű eljárást, azonban ez csak akkor vizsgálható és értékelhető, amennyiben az a törvényi tényállásnak része, ilyen például a Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt lajstromozást feltétlenül kizáró ok. Azzal az alperesi érveléssel is egyetértett a másodfokú bíróság, hogy a bejelentéskori tudatállapotára nem vetíthető vissza az utólagos magatartása, hogy felszólalással élt a felperes későbbi védjegybejelentése ellen. Erre tekintettel a fellebbviteli bíróság mellőzi az indokolásból az alperes rosszhiszeműségével kapcsolatos megállapításokat.

Mellőzi az indokolásból a másodfokú bíróság az ellenérték nélküli átruházással kapcsolatos érveket is.

A Vt. 19. § (1) bekezdése szerint a védjegyhez kapcsolódó és a védjegyoltalomból eredő jogok átszállhatnak és átruházhatók. A (3) bekezdés alapján a védjegyoltalom szerződéssel átruházható. A fentebb már ismertetett (5) bekezdés pedig akként fogalmaz, hogy - meghatározott feltételek esetén - a jogosult követelheti a védjegyoltalmi igény vagy a védjegyoltalom átruházását. A Vt. ismertetett szabályaiból az következik, hogy amennyiben az (5) bekezdés feltételei megállapíthatóak, akkor a védjegyjogosult követelheti az átruházást, amely a (3) bekezdés szerint a felperes és az alperes által kötendő szerződéssel valósulhat meg. Az (5) bekezdés szövegezéséből kifolyólag, a felperes követelése alapján, a bíróság kötelezheti az alperest az átruházásra, de nem értelmezhető a Vt. 19. § (5) bekezdése szerint szabály akként, hogy az átruházást a bíróság ítélete hozza létre. A Vt. 19. §-ához fűzött miniszteri indokolás is akként fogalmaz, hogy a törvény az oltalom átruházása iránti igényt biztosít a védjegyjogosultnak, ha a képviselő vagy az ügynök saját nevében - a jogosult engedélye nélkül - lajstromoztatja a védjegyet és a Vt-t módosító 2003. évi CII. törvény indokolása is csak annyit fűz hozzá, hogy az említett rendelkezés lehetővé teszi a jogosult számára a védjegyoltalmi igény vagy a védjegyoltalom átruházásának követelését.

A fentiekből kitűnően sem a törvényből, sem a jogalkotó akaratát magyarázó indokolásból nem következik, hogy az átruházásnak minden esetben ingyenesnek kell lennie. Az alperes nem terjesztett elő kötelmi igénye érvényesítése érdekében viszontkeresetet, ezért ennek hiányában az elsőfokú bíróság a Vt. 19. § (5) bekezdés alapján csak az átruházás jogalapja kérdésében dönthetett. Ennek folytán

szükségtelenül hivatkozott az alperes a jogalap nélküli gazdagodásra és szükségtelenül fejtette ki ezzel kapcsolatos álláspontját az eljáró bíróság is.

A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - kis részben eltérő indokok mellett - a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ennek folytán a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint az alperes köteles megtéríteni a felperesnek a másodfokú eljárással felmerült költségét, ami a képviseletét ellátó ügyvéd áfával növelt ügyvédi munkadíjából áll, melynek összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. és 4/A. §-ai alapján határozta meg.

Budapest, 2014. szeptember 23.

Dr. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

Dr. Pullai Ágnes s.k.
Tímea s.k.
előadó bíró

Dr. Békefiné dr. Mózsik
bíró

A kiadmány hitelül: